

staar der, ved jeg nu ikke. Det kan jo vistnok være en meget hensigtsmæssig Bestemmelse, men jeg antager, at selv om denne Bestemmelse ikke stod der, vilde en saadan Kreditforening ikke falde paa at give Laan i en Ejendom, som ikke benyttes i industrielle Djemed. Ejendomme, om hvilke det maatte siges, at de vel ere bestemte for industrielle Djemed, men ikke blive benyttede dertil, burde ikke falde ind under Loven, og hvis det er nødvendigt at forhindre det, kan Vædringsforslaget være meget tilbørligt.

Det næste Vædringsforslag, jeg maa omtale, er Vædringsforslaget under Nr. 2, hvor der siges, at der skal tages tilbørligt Hensyn til den eventuelle Virkning af Toldbeskyttelsens Nedsættelse eller Ophævelse. Maaske kan der i og for sig erindres noget imod, at en saadan Bestemmelse staar i dette Lovforslag, da det maaske kan være, at man fra en eller anden Side vil kræve det; men i og for sig er det en overmaade uklar Bestemmelse, som er vel egnet til at volde de allerstørste Vanskeligheder. Selv om man ikke kan sige, at Industrien paa Grund af dette kan stille noget Krav, hvad det ærede Medlem mente — men det tror jeg nu ikke, man kan sige — saa vil jeg dog ikke nægte, at lige overfor Obligationsejerne — hvis Kreditforeningen kommer i Gang — vilde jeg anse det for en mindre heldig Bestemmelse. Det kan være, at de ville lade høre meget stærkt fra sig; det ere de meget tilbøjelige til, naar der sker Vædringer i Kreditforeningslove; men jeg kan ikke indvende noget imod, at Bestemmelsen optages, det følger af sig selv; men at det ikke kan være nogen belejlige Bestemmelse for vedkommende Kreditforening, anser jeg for indlysende, og om den har nogen virkelig Værdi for Kreditforeningen, anser jeg for tvivlsom.

Vædringsforslaget under Nr. 5 har jeg ikke noget at erindre imod. Det gaar ud paa en Deling af Kreditforeningen i 2 Afdelinger. Jeg tror nok at kunne være enig med den Ordfører i, at en mindre Bedrift, en Haandværksbedrift, ikke vil søle sig saa stærk solidarisk med den store Fabriksdrift, at de egne sig til at gaa sammen i een Afdeling, og derfor kan det maaske være rigtig, at have 2 Afdelinger. Et andet Spørgsmaal bliver det, om der bliver nogen, som vil gaa ind i den 2den Afdeling med de smaa Laan; det kan maaske være tvivlsomt, men det er ikke nogen Ulykke, og et Spørgsmaal, som Fremtiden maa bevare.

Vædringsforslaget under Nr. 6 har jeg heller ikke noget at erindre imod. Det gaar ud paa, at der skal være en vis Betyggelse til Stede, inden Kreditforeningen kommer til

at fungere, og den holdes saaledes, at Garantifonden ikke kan angribes, førend Reservefonden har faaet en vis Størrelse i Forhold til Obligationsgælden. Jeg tror ikke, der kan siges noget imod det Forslag, som her er stillet. Den ærede Ordfører opholdt sig noget ved Amortisationen, og det glædede mig for saa vidt at høre en Udtalelse om, at tyve Aar vilde være det ordinære ved Amortisation, 25 Aar ekstraordinært og 30 Aar det ganske ekstraordinære, som kunde fremkomme, naar der var Tale om ganske ekstraordinære Tilskud. Tidligere har man anset 20 Aar for passende Amortisationstid ved denne Art Kreditforeninger, og det tror jeg ogsaa i og for sig vilde være rigtig. En Ting er i hvert Fald klart, at jo kortere Amortisationen sættes, jo mere Tilslutning vil Kreditforeningen kunne vente, i hvert Fald af dem, der skulle købe dens Obligationer, og Kreditforeninger af den Art bør vistnok amortisere temmelig hurtigt. I og for sig tror jeg som sagt, at der er Trang til en Kreditforening, men jeg kan ikke finde, at dette Forslag, særlig § 1 a, endnu er ganske heldigt. Jeg erkender, at de Vædringer, som Udvalget har stillet, i det Hele taget give større Betyggelse end Lovforslaget, som er indbragt her, og jeg har ikke noget imod, at denne Sag fremmes, og at man prøver paa at komme igennem med den, men jeg tror, der endnu knytter sig enkelte Mangler til dette Lovforslag, saa det vil vist ikke være saa let at faa en Lov ud af det, men det er vist rigtig, at man har sat det paa Dagsordenen. Det har jo vist sig, at Lovforslaget, i det 1ste Aar, det har været behandlet her, er blevet mere og mere akceptabelt efter min Formening; jeg anser det ikke endnu for fuldt ud akceptabelt, men det kan jo være, at man ved nærmere Bearbejdelse kan komme til et Lovforslag, som kan vinde Lovgivningsmagtens Samtykke.

Ordføreren (C. Hage): Den ærede Indenrigsminister udtalte sig jo i det hele ganske velvilligt om Lovforslaget, om end just ikke med saa megen Barme, som jeg i for sig kunde have ønsket. Smidlertid er der jo kun et eneste Punkt, som i Virkeligheden synes at volde den ærede Minister større Betænkelse, det er Spørgsmaalet angaaende Taksationsreglerne. De øvrige Punkter, som den ærede Minister fremdrog, lagde han ikke synderlig stærkt Vægt paa, og fandt i det hele, at Forslaget nu foreligger i en ret akceptabel Skikkelse. Men med Hensyn til Taksationsreglerne havde han for sit Vedkommende fra første Færd fundet Vanskeligheder, som han ikke kunde komme ud over, og dette var Ho-